

Un tros del meu diari – 17.07.08

Estic asseguda davant l'ordinador i em miro l'acàcia amb el núvol de fulles verd tendre, gairebé grogues on les manyaga el sol i amb els troncs que la llum clapeja i hi deixa un estampat subtil. També em fixo amb el moviment gairebé imperceptible, com una dansa lenta, que provoca la brisa a primera hora del matí ... i mentre ho contemplo recordo la veu de'n Fita parlant de la bellesa de la natura i de tot el que l'envolta; de la infinitat de formes i matisos, de possibilitats que ens suggereixen, dels motius per desenvolupar la creació artística. Sento l'emoció profunda que vaig viure parlant-hi i escoltant les explicacions de l'Àngela que ens feia de guia, absorbint tot l'art que es respira a la seva llar, l'art que embolcalla una vida, una manera de ser.

Quan vaig veure les sales atapeïdes d'obra, una mena de neguit em va prendre, era com si tingues por de no poder assimilar aquell prodigi. A poc a poc em vaig asserenar i vaig resseguir i escoltar les pintures.

L'obra més antiga eren uns carbons dels anys quaranta, retrats i figures plenes de vida i emocions. Els quadres de Girona em van colpir profundament; una Girona que es repetia, però que era alhora nova a cada pintura, era una Girona amb ànima, que batega, que parla amb la seva presència callada i transmet la bellesa austera, la memòria i el pas del temps.

Les escultures: les mòmies, els ruscs, Sant Benet amb el munt de proves, les ceràmiques, els retrats negatius/positius.... ; els vitralls, les pedres tallades, la fusta amb marqueteria, els gravats. Les pintures dels animals, de la mediterrània, els enganxats, la vegetació...

La Crucifixió: unes grans teles que tenen la temàtica del Crist a la creu, amb la mare, la Magdalena i Sant Joan m'han impressionat, era com estar als peus del Gòlgota, s'hi respira un silenci inusual, una força, que provoca un recolliment, una reflexió.

Després la conversa amb en Fita sobre la seves creacions ha estat entranyable.

Quan he marxat sentia una gran placidesa, m'he fixat amb la tanca amb els animals que ara el sol ja no els feia l'ullet i no es reflectien sobre l'asfalt i amb el xiprer que m'acomiadava seré, alçant els ulls al cel.

Mercè Ferrer-Rundan